

Arrest

nr. 97 247 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VAN DE COTTE, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine met vaste verblijfplaats in Gali (Abkhazië). Uw vader onderhield contacten met de partizanengroepering "Broeders van het Woud", onder leiding van X. Nadat Saakashvili aan de macht kwam in 2004 en de guerillastrijders begon te vervolgen, vluchtte u met uw vader naar Rusland in augustus 2005. In augustus 2006 keerde u

terug naar Georgië omdat de relaties tussen Russen en Georgiërs gespannen waren. In september 2006 werden u en uw vader ondervraagd over wat jullie in Rusland hadden gedaan en of jullie banden hadden met Igor Giorgadze, een Georgische politicus. Uw vader nam deel aan de betogingen in november 2008. Op 25 maart 2009 werden u en uw vader ondervraagd op het politiekantoor. U werd vrijwel meteen terug vrijgelaten, maar uw vader werd heel de avond vastgehouden. Hij was heel bang toen hij werd vrijgelaten en zei dat u beter uw kinderen in veiligheid kon brengen. Hij vertelde dat hij valse verklaringen had moeten afleggen voor de camera tegen Nino Burjanadze, alsof hij haar aan wapens zou geholpen hebben. Uw echtgenote, C. S. (...) (OV 6.424.647), bracht de kinderen naar het dorp waar haar moeder woonde. Uw vader vluchtte nog diezelfde avond. Hij zou in Gali verblijven. Op 30 maart 2009 vielen vier mannen in burger, vermoedelijk van de KUDI (staatsveiligheid) jullie woning binnen. Jullie huis werd doorzocht en u en uw vrouw werden meegenomen naar een gebouw in het Digomi district (Georgië). Uw moeder verzette zich en werd op het hoofd geslagen. Ze vroegen waar uw vader zich bevond. U werd gedwongen een document te ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. U kreeg de opdracht naar de demonstratie van 9 april 2009 te gaan en er informatie te verzamelen. Jullie identiteitskaarten werden verscheurd. Na een uur of 4 werd u vrijgelaten. U vernam dat ze tegen uw vrouw zouden gezegd hebben dat u moest meewerken, want dat ze anders zouden aantonen dat u met Giorgadze had samengewerkt en met een groep Abkhaziërs. De dag na uw vrijlating bracht u uw moeder naar het ziekenhuis en vertrok u naar het dorp Tapnari (Georgië), waar uw kinderen verbleven. Op 6 of 7 april 2009 kwamen gemaskerde mannen de voortuin van uw schoonouders binnen. U werd meegenomen naar een privéwoning in Samtredia (Georgië). Daar werd u geslagen en ondervraagd over uw vader en waarom u niet in Tbilisi was. U werd de volgende morgen terug naar huis gebracht. De volgende dag liet u een ziekenwagen komen. Aangezien u niet naar het ziekenhuis wilde gaan, liet u de eerste hulp toedienen door de dokter die met de ziekenwagen was meegekomen. Op 12 april 2009 verliet u samen met uw echtgenote Georgië per vrachtschip richting Oekraïne, waar u to 16 april 2009 bij een familielid verbleef. Daarna reisde u door naar België, waar u op 29 april 2009 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Georgische identiteitskaart en een Georgisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende in Georgië omwille van het feit dat uw vader de partizanenbeweging "Broeders van het Woud" (Forest Brothers) ondersteund had. U hebt uw vrees voor vervolging echter niet aannemelijk weten te maken. Er werden immers een heel aantal anomalieën vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenote C. S. (...) (OV 6.424.647) voor het Commissariaat-generaal aflegden aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze ondergraven wordt.

Zo legden jullie eerst en vooral tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw verblijf in Rusland na de vlucht van uw vader uit Georgië in 2005. U verklaarde dat u met uw vader gedurende 1 jaar in Moskou verbleef, meerbepaald van augustus 2005 tot augustus 2006 (CGVS p.3). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat u gedurende twee jaar in Moskou verbleef, namelijk tussen 2004 en 2006, en dat u slechts twee keer terugkeerde naar Georgië in die periode, voor 2 of 3 dagen, en dit enkel om uw visum te verlengen (CGVS S. (...) p.2). Toen uw echtgenote met uw verklaringen hieromtrent geconfronteerd werd, bevestigde ze nogmaals dat u daar wel degelijk van 2004 tot 2006 verbleef. Zij opperde dat u zich misschien vergiste (CGVS S. (...) p.3). Nochtans werd meerdere keren tijdens uw gehoor teruggekomen op de periode van uw verblijf in Rusland en bleek nergens uit uw verklaringen dat u zich toen vergist had (CGVS p.2, 3, 5, 6).

Ook omtrent de problemen die jullie na uw terugkeer uit Rusland ondervonden zouden hebben, komen de verklaringen van u en uw echtgenote niet overeen. U stelde immers dat op 30 maart 2009 enkele mannen jullie huis binnenvielen. Volgens uw verklaringen lagen jullie toen te slapen en stonden deze mannen in jullie slaapkamer toen jullie wakker werden (CGVS p.9). Uw echtgenote verklaarde echter dat deze mannen niet in jullie slaapkamer waren geweest omdat jullie volgens haar naar de gang zouden gegaan zijn van zodra jullie hen het huis hoorden binnenkomen (CGVS S. (...) p.5). Verder beweerde u dat er tijdens uw arrestatie enkel gevraagd werd waar uw vader zich bevond en dat er tegen u gezegd werd dat u naar de betoging van 9 april 2009 moest gaan. U zou hen hierover informatie moeten bezorgen. U zou van uw vrouw achteraf vernomen hebben dat ze haar bedreigd hadden. U zei dat uw vrouw van haar belagers te horen had gekregen dat ze u samenwerking met Abkhaziërs en met Igor Giorgadze in Rusland in de schoenen zouden schuiven indien u niet zou meewerken (CGVS p.9 en 10). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt echter dat haar tijdens de arrestatie enkel vragen gesteld werden over uw vader en dat er gezegd werd dat u moest samenwerken met hen. Meer zou haar niet gezegd geweest zijn tijdens de arrestatie. Uw echtgenote beweerde verder dat u degene was die haar had verteld dat u door uw belagers bedreigd werd met het feit dat ze u zouden betichten van lidmaatschap van Amsakhara en van samenwerking met de partij van Giorgadze (CGVS S. (...))

p.5). Volgens haar werd dit echter nooit tegen haar persoonlijk gezegd, maar was dit wat u haar had verteld aangaande uw eigen ondervraging (CGVS S. (...) p.5).

Naast bovenstaande vaststellingen werden ook nog tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen die jullie voor het CGVS aflegden over het laatste incident in april 2009, dat jullie uiteindelijk heeft doen besluiten het land te verlaten. U verklaarde dat u op 6 of 7 april 2009 werd meegenomen vanuit het huis van uw schoonouders. De volgende morgen werd u terug naar huis gebracht. U beweerde dat er bij uw terugkeer nog niemand wakker was thuis (CGVS p.10-11). Aangezien u verwondingen had opgelopen tijdens uw detentie, werd er volgens u een ziekenwagen gebeld. Naar eigen zeggen wilde u niet naar het ziekenhuis gaan en werd u daarom ter plaatse verzorgd door de dokter die met de ziekenwagen was meegekomen (CGVS p.11). De verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde stroken niet met de uwe. Zij verklaarde immers dat zij bij uw terugkeer wel al wakker was en dat enkel de kinderen nog sliepen. Omdat u verwondingen had opgelopen, werd er een ziekenwagen gebeld. Volgens uw echtgenote zou het huis van haar ouders echter niet gemakkelijk bereikbaar zijn en brachten zij en haar moeder u uiteindelijk zelf naar het ziekenhuis, waar u gedurende enkele uren verbleef en onderzocht werd (CGVS S. (...) p.7). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met uw versie van de feiten, vroeg zij zich af waarom u het op een andere manier verteld had (CGVS p.7), wat jullie tegenstrijdige verklaringen verder bevestigt.

Door al deze tegenstrijdigheden aangaande elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze, zelfs na verloop van een aantal jaren, in het geheugen gegrift staan aangezien ze rechtstreeks geleid hebben tot uw vlucht uit uw herkomstland, wordt uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd en kan bijgevolg geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Deze conclusie wordt nog versterkt door nog meer ongeloofwaardige en weinig aannemelijke elementen in uw verklaringen. Zo is het eerst en vooral op zijn minst merkwaardig te noemen dat u en uw vader, toen jullie in 2006 terugkeerden vanuit Rusland naar Georgië, door de Georgische autoriteiten enkel ondervraagd werden over jullie activiteiten in Rusland en over een eventuele betrokkenheid bij de partij van Igor Giorgadze, waar u overigens maar weinig van wist, maar niet over de betrokkenheid van uw vader bij de Forest Brothers, waarvoor jullie uiteindelijk een jaar voordien gevlucht waren uit Georgië. Ten tweede is het wel erg eigenaardig dat u zelf Georgië ontvlucht bent, maar dat u uw kinderen achterliet in Georgië, eerst bij uw schoonmoeder, en tot op heden (uw dochter) bij uw moeder, terwijl uw moeder zelf volgens u ook problemen zou kennen (CGVS p.1, CGVS S. (...) p.1). Ten derde is het weinig logisch dat er begin april 2009 nieuwe identiteitskaarten voor jullie werden uitgereikt door de Georgische autoriteiten, terwijl net voordien "vertegenwoordigers van Binnenlandse Zaken of de staatsveiligheidsdienst" (CGVS p.4), met andere woorden vertegenwoordigers van de Georgische autoriteiten, jullie Georgische identiteitskaarten zouden verscheurd hebben tijdens jullie arrestatie op 30 maart 2009 omdat ze jullie sinds de vlucht van uw vader begonnen te vervolgen en ze waarschijnlijk wilden vermijden dat jullie zouden vluchten (CGVS p.4). Ten slotte is het merkwaardig dat u op 27 maart 2009 Georgische paspoorten aanvraagde, en dat u beweerde deze niet gebruikt te hebben voor jullie reis naar België in april 2009. U verklaarde namelijk dat u op het ogenblik van uw vertrek geen tijd meer had om de paspoorten bij u thuis in Tbilisi te gaan halen, waaraan u toevoegde dat u op het moment dat u uw paspoort verkreeg er niet aan dacht om het land te verlaten en naar het buitenland te vertrekken (CGVS p.3). Nochtans bevestigde uw echtgenote dat jullie deze paspoorten in maart 2009 hadden aangevraagd in functie van een mogelijk vertrek uit Georgië (CGVS S. (...) p.3), wat derhalve niet strookt met uw verklaring als zou u er toen nog niet aan gedacht hebben om het land te verlaten. Bovendien konden jullie deze paspoorten ook niet voorleggen bij jullie asielaanvraag in België op 29 april 2009 omdat deze documenten volgens uw verklaringen pas in oktober 2009 vanuit Georgië werden opgestuurd (CGVS p.3). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook twijfel rijzen over uw verklaringen aangaande de door u afgelegde reisweg naar België en de documenten die u tijdens deze reis zou gebruikt hebben. Dit vermoeden wordt verder bevestigd door volgende ongerijmdheden tussen jullie verklaringen voor het CGVS. Zo verklaarde u dat u vanuit Georgië in een vrachtschip naar Oekraïne reisde. U zou uw kajuit gedurende de hele reis niet verlaten hebben. Toen u gevraagd werd of iemand u tijdens de reis van eten of drinken voorzag, zei u dat niemand u van eten of drinken voorzag tijdens de reis aangezien u zelf eten bij zich had (CGVS p.5). Toen dezelfde vraag aan uw echtgenote werd gesteld, antwoordde zij dat jullie door een kennis van haar tante van eten en drinken voorzien werden tijdens jullie reis. Zij voegde hieraan toe dat deze man jullie twee keer per dag eten en drinken zou gebracht hebben (CGVS S. (...) p.4). Toen zij uiteindelijk geconfronteerd werd met de verklaringen die u hierover had afgelegd, nuanceerde zij haar verklaringen plots en zei ze dat jullie zelf eten en drinken hadden, maar dat jullie nog extra eten en drinken kregen van deze man (CGVS S. (...) p.4), wat echter nog steeds niet volledig eensluidend is met haar eigen, eerdere verklaringen hieromtrent. Voorts verklaarden jullie dat er voor jullie reis vanuit Oekraïne naar België valse paspoorten werden aangemaakt (CGVS p.4, CGVS S. (...) p.3). Jullie herinnerden zich echter niet meer welke

namen er gebruikt werden in deze paspoorten (CGVS p.4 en CGVS S. (...) p.4). U wist ook niet welke nationaliteit er op deze paspoorten vermeld stond. U zou daar geen aandacht aan geschonken hebben (CGVS p.4). U beweerde dat u deze paspoorten slechts één keer tijdens de reis in handen had, met name aan de Poolse grens. Toen zou de smokkelaar u de paspoorten gegeven hebben (CGVS p.4). Dit zou volgens u overigens de enige keer geweest zijn dat jullie de paspoorten in handen hadden (CGVS p.4). De verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde stroken wederom niet helemaal met uw verklaringen. Zij verklaarde immers dat er "bepaalde momenten" waren tijdens de reis waarop jullie de paspoorten in handen hadden (CGVS S. (...) p.4). Gevraagd wanneer ze de paspoorten dan precies moest gebruiken, zei ze dat de bus "op bepaalde plaatsen" stopte en dat jullie de paspoorten toen moesten laten zien (CGVS S. (...) p.4). U kon de door jullie voor jullie reis gebruikte paspoorten niet voorleggen aangezien jullie deze moesten teruggeven bij aankomst in België (CGVS p.4). Door het niet kunnen voorleggen van documenten aangaande uw reis naar België, door uw onwetendheid aangaande de namen en de nationaliteit van de door jullie gebruikte valse paspoorten en door de ongerijmdheden die omtrent uw reisweg werden vastgesteld, komt de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze in het gedrang.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden dient geconcludeerd te worden dat er geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten, met name het duplicaat van uw geboorteakte, uw Georgische identiteitskaart en uw paspoort, de Georgische identiteitskaart en het paspoort van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De documenten van uw moeder betreffen enkel gegevens in verband met haar werk als zelfstandige ondernemer. Deze documenten bevatten verder geen informatie over de door u aangehaalde problemen in Georgië en kunnen de hiervoor gestelde conclusie bijgevolg niet wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote C. S. (...) (OV 6.424.647), die dezelfde problemen kende als u in Georgië (CGVS p.1), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. Verzoekende partijen gaan hiertoe in op enkele motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden achten en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt

voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partijen van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerde opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partijen niet van toepassing daar verzoekende partijen geen onderdanen betreffen van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Waar verzoekende partijen de schending van de formele motiveringsplicht inroepen, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenspraak aangaande de periode van verblijf in Moskou van eerste verzoekende partij na de vlucht van haar vader uit Georgië – eerste verzoekende partij heeft het over een periode van één jaar van augustus 2005 tot augustus 2006, tweede verzoekende partij maakt gewag van een periode van twee jaar, met name van 2004 tot 2006 – bevestigt eerste verzoekende partij de door haar voorgehouden versie en stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij zich desbetreffend heeft vergist.

2.2.4.2. Voormelde verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aangenomen nu tweede verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, geconfronteerd met voormelde tegenstrijdigheid, bevestigt dat haar versie van een tweejarig verblijf van 2004 tot 2006 de juiste versie is en poneert dat eerste verzoekende partij, zijnde haar echtgenoot, zich vergist (administratief dossier, stuk 5A, p. 3). Niet alleen spreken verzoekende partijen zich tegen over de grond van de zaken, doch ook over de gehanteerde verschoningsgronden ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

2.2.5.1. Voor wat betreft de tegenspraak over waar in hun appartement zij bij de inval op 30 maart 2009 geconfronteerd werden met hun belagers, zijnde in de slaapkamer of op de gang, argumenteren verzoekende partijen dat zij zich dit voorval ingevolge slaapdrunkenheid op een verschillende wijze herinneren.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij op de vraag hoe ze zijn binnengeraakt het antwoord moest schuldig blijven daar zij enkel kon vaststellen dat zij abrupt uit haar slaap werd gewekt en de vier indringers plots voor haar stonden (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Indien dit verhaal met de werkelijkheid zou overeenstemmen, *quod non*, zou door de Raad een slaapdrunkenheid eventueel kunnen worden aangenomen. Evenwel blijkt uit het navolgend desbetreffend verslag van het gehoor van tweede verzoekende partij dat van enige slaapdrunkenheid in hoofde van beide partners geen sprake is. Nadat tweede verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven wel al in bed te hebben gelegen, doch nog niet te hebben geslapen, verloopt het verhoor verder als volgt:

“Vernielden ze iets in uw huis?”

Ze openden de deur van ons huis. Toen we geluiden hoorden stonden ze daar al. Ze zochten iets.

Waar zag u hen?

Toen ze binnenkwamen, zag ik hen. Het is een klein appartement. We konden de gang zien vanuit onze slaapkamer.

Kwamen ze binnen in jullie slaapkamer?

Nee. Toen we geluid hoorden, kwamen we naar de gang.” (administratief dossier, stuk 5A, p. 5).

Uit het voormelde gehoor van tweede verzoekende partij blijkt duidelijk dat zij op het ogenblik van deze feiten nooit in slaap is geweest en dat beide verzoekende partijen na het betreden van hun appartement actief gereageerd hebben op de geluiden en zich beiden naar de gang hebben begeven. Van enige plotse confrontatie in een toestand van slaapdrunkenheid aan het bed tussen eerste verzoekende partij en haar belagers is dan ook helemaal geen sprake. Indien al zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dat een langdurige toestand van slaapdrunkenheid zich toch in hoofde van eerste verzoekende partij zou hebben gemanifesteerd waardoor dit gebeuren in een zekere waas aan haar is voorbijgegaan, dan nog is het volstrekt onaannemelijk dat beide verzoekende partijen deze ingrijpende gebeurtenis niet naderhand met elkaar zouden hebben doorgenomen.

2.2.6.1. Aangaande de tegenspraak met betrekking tot de geuite bedreigingen naar aanleiding van de inval op 30 maart 2009, met name dat eerste verzoekende partij beweerde dat haar vrouw van haar belagers te horen had gekregen dat ze eerste verzoekende partij samenwerking met Abkhaziërs en met Igor Giorgadze in Rusland in de schoenen zouden schuiven indien deze niet zou meewerken, doch tweede verzoekende partij dit ontkent, stelt de Raad vast dat de verschoningsgrond die verzoekende partijen dienaangaande in het verzoekschrift naar voor brengen wederom steunt op de reeds eerder aangehaalde slaapdrunkenheid. Verzoekende partijen benadrukken immers nogmaals dat zij uit hun slaap werden gerukt en hen een spervuur van vragen werd gesteld zodat zij zich eigenlijk niet goed meer kunnen herinneren aan wie nu wat precies werd gezegd. Bovendien dateerden deze feiten reeds van drie jaar voor het interview op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. Betreffende de beweerde negatieve invloed over het *“uit de slaap gerukt zijn”* verwijst de Raad vooreerst naar het reeds gestelde onder punt 2.2.5.2. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet onmiddellijk in hun appartement werden ondervraagd, doch zij eerst naar een gebouw werden overgebracht waar zij apart werden verhoord. Enige aanwezigheid van een nog halve slaaptoestand kan bijgevolg in redelijkheid niet worden aangenomen.

In verband met het argument dat drie jaar verstreken tussen voormelde feiten en het interview, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het

verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

2.2.7.1. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande de gebeurtenissen na de thuiskomst van eerste verzoekende partij na de ontvoering van 6 of 7 april 2009 beperken verzoekende partijen zich te stellen dat eerste verzoekende partij *“er vanuit ging dat iedereen aan het slapen was wanneer hij terug thuis werd gebracht, aangezien hij geen licht zag branden of geen teken van leven zag”*.

2.2.7.2. Voormelde verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aanvaard. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij, die op gewelddadige wijze werd ontvoerd waardoor tweede verzoekende partij daar zij in het ongewisse was over het lot van haar echtgenoot niet kon slapen en die duidelijk stelt op het ogenblik dat haar echtgenoot in de morgen thuis werd teruggebracht en buiten afgezet samen met haar moeder wakker te zijn geweest (administratief dossier, stuk 5A, p. 7), beweert dat bij haar thuiskomst niemand van haar familieleden wakker was. Het is totaal ongeloofwaardig dat gezien de voormelde omstandigheden de echtgenote van eerste verzoekende partij bij het zien en horen van diens thuiskomst niet onmiddellijk haar echtgenoot tegemoet zou zijn getreden waardoor deze ingevolge een gebrek aan licht en leven tot de conclusie kwam dat iedereen nog sliep.

De desbetreffend meest frappante tegenstrijdigheid, meer bepaald de wijze waarop eerste verzoekende partij na voormelde thuiskomst werd verzorgd, wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Waar eerste verzoekende partij betreffende de inhoud van het verhoor door de Georgische autoriteiten op het ogenblik van de terugkomst uit Rusland in 2006 waarbij zij niet zou zijn ondervraagd over de betrokkenheid van haar vader bij de Forest Brothers opmerkt zelf geen hand te hebben gehad in deze ondervraging, wijst de Raad erop dat deze merkwaardigheid – tenslotte werd Georgië een jaar eerder ontvlucht juist op deze gronden – op zich niet de bestreden beslissingen draagt, doch moet worden samen gelezen met de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden die als geheel doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanpak. De motivering van de bestreden beslissingen dient als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.2.9.1. Betreffende het eigenaardig bevinden van het achterlaten van de kinderen in Georgië en tot op heden het nog steeds achterblijven van de dochter van verzoekende partijen bij de moeder van eerste verzoekende partij argumenteren verzoekende partijen *“ervan overtuigd te zijn dat hun kinderen niets zou overkomen”* daar er nooit een bedreiging ten aanzien van hen werd geuit.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat voormeld argument niet kan overtuigen. Tweede verzoekende partij geeft immers zelf aan bij het gehoor op het Commissariaat-generaal dat na haar vertrek uit Georgië haar schoonmoeder nog steeds werd gebeld door onbekenden die op zoek waren naar verzoekende partijen en naar hen vroegen (administratief dossier, stuk 5A, p. 1). Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het *“overtuigd zijn dat hun kinderen niets zou overkomen”* kan worden gerijmd met de duidelijke druk van onbekenden om via andere familieleden het spoor van verzoekende partijen te traceren en hoe dit verzoekende partijen niet doet besluiten tot een potentieel gevaar in hoofde van hun dochter. Desbetreffende eigenaardigheid ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanpak.

2.2.10. Verwerende partij oordeelt dat het niet logisch is dat waar eerste verzoekende partij aangeeft dat hun paspoorten op 30 maart 2009 werden verscheurd door de diensten van de staatsveiligheid en dit waarschijnlijk om te vermijden dat ze zouden vluchten (administratief dossier, stuk 5, p. 4), hen begin april 2009 door de Georgische autoriteiten nieuwe identiteitskaarten werden uitgereikt. Verzoekende partijen betogen desbetreffend dat de staatsveiligheid en de diensten die de identiteitskaarten uitreiken niet dezelfde autoriteiten betreffen en *“zij mogelijks niet van elkaars acties op de hoogte waren”*. De Raad stelt evenwel vast dat dit een blote en hypothetische bewering betreft die door verzoekende partijen met generlei objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het Georgisch veiligheidssysteem dermate slecht zou functioneren dat wanneer de staatsveiligheid door vernietiging van identiteitsdocumenten poogt te verhinderen dat personen zouden vluchten deze personen niet zouden worden geseind aan de desbetreffende bevoegde Georgische autoriteiten. Ten slotte wijst de Raad er wederom op dat het niet logisch bevinden van dit gegeven dient te worden samen gelezen met de overige motieven die als geheel de bestreden beslissing dragen.

2.2.11.1. Voor wat betreft de vastgestelde ongeloofwaardigheden over de wijze van reizen naar België opperen verzoekende partijen dat zij hun paspoorten bij het gehoor op het Commissariaat-generaal hebben voorgelegd en deze dan ook konden worden gecontroleerd op eventueel verkregen visa. Aangaande het al dan niet eten en drinken aangeboden krijgen op het schip en het aantal keren dat de paspoorten onderweg dienden te worden getoond, wijzen verzoekende partijen nogmaals op het tijdsverloop van drie jaar tussen de gebeurtenissen en het interview op het Commissariaat-generaal.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat van personen, *in casu* verzoekende partijen, die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij totaal onwetend blijken te zijn over de identiteit, inclusief nationaliteit, waaronder zij reisden. Het is immers algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is volgens de Raad dan ook uiterst onaannemelijk dat verzoekende partijen absoluut niet op de hoogte zouden zijn van de wijze waarop zij konden reizen. Dat verzoekende partijen vooralsnog paspoorten bijbrengen die op afgeleverde visa kunnen worden gecontroleerd, doet geen afbreuk aan het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de door hen voorgehouden wijze van reizen. Bovendien werden deze paspoorten vanuit Georgië pas op 29 oktober 2009 nagestuurd naar België.

De tegenspraak tussen het slechts één maal of meermaals in handen hebben van het paspoort tijdens de reis en tussen het teren op het zelf meegebrachte eten en het tot tweemaal daags extra eten krijgen via een kennis van een familielid zijn dermate wezenlijk elementen tijdens een clandestiene reis dat het loutere tijdsverloop voormelde extreem uiteenlopende verklaringen niet kan verantwoorden.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.12. Waar verzoekende partijen opwerpen dat verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met de situatie in Georgië waarbij personen die verdacht worden van politieke oppositie door de overheid worden vervolgd in een kader van straffeloosheid wijst de Raad erop dat dit gegeven volstrekt irrelevant is daar aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en de beweerde desbetreffende wijze van vervolging door de Georgische autoriteiten derhalve niet dienend is.

2.2.13. De flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gepronounced vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT